

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ

УДК 35.078.81

DOI <https://doi.org/10.32782/2305-9389/2025.32.38>

ЗАКОНОДАВЧІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ КУЛЬТУРНИМИ ІНДУСТРІЯМИ РЕСПУБЛІКИ КОРЕЯ: ДОСВІД ДЛЯ УКРАЇНИ

Казаков Геннадій,

кандидат історичних наук,

докторант кафедри публічного управління і проектного менеджменту

ДЗВО «Університет менеджменту освіти»;

провідний професіонал відділу методології навчання та наукових досліджень

Вищої школи публічного управління

ORCID ID: 0000-0002-2860-9892

У статті здійснено аналіз нормативно-правової бази Республіки Корея, що стосується культурних індустрій, а саме акцент зосереджено на законодавстві щодо музичної, кіно, літературної індустрій та дотичних до них питань. Автор акцентує увагу на ролі культурних індустрій як важливого чинника національної економіки, інструмента формування національної ідентичності та засобу міжнародного впливу. У дослідженні розглянуто нормативно-правову базу Південної Кореї, яка охоплює ключові сектори культурних індустрій, зокрема музичну, кіно та літературну сфери. У статті продемонстровано, що системна державна політика та чітке законодавче забезпечення в Кореї сприяють розвитку культурного бізнесу, міжнародному просуванню національного культурного продукту та формуванню позитивного іміджу країни на світовій арені.

Основними законами, які регулюють культурні індустрії Республіка Корея, визначені: Рамковий акт про сприяння культурним індустріям, «Культурна хартія», закони про сприяння міжнародному культурному обміну та про авторське право. Водночас на законодавчому рівні регламентовані окремі культурні індустрії, зокрема музична, кіно, літературна.

Автор підкреслює важливість наявності комплексної нормативно-правової бази та системи публічного управління для підвищення конкурентоспроможності культурної продукції й формування позитивного міжнародного іміджу. Наголошено, що Україні варто врахувати досвід Республіки Корея, особливо у питаннях комплексного законодавчого врегулювання культурних індустрій, створення ефективної інституційної системи підтримки, захисту прав митців і споживачів, а також розвитку інфраструктури культурного сектора. Запровадження таких підходів в Україні дозволить підвищити значення культурних індустрій у національній економіці, сприятиме популяризації української культури за кордоном і покращенню міжнародного іміджу держави.

Ключові слова: публічне управління, культурні індустрії, законодавче регулювання, нормативно-правова база, культурна політика, правовий механізм.

Kazakov Hennady. Legislative aspects of governance of cultural industries of the Republic of Korea: experience for Ukraine

The article analyzes the regulatory framework of the Republic of Korea concerning cultural industries, namely, the emphasis is on legislation on the music, film, literary industries and related issues. The author emphasizes the role of cultural industries as an important factor in the national economy, a tool for forming national identity and a means of international influence. The study examines the regulatory framework of South Korea, which covers key sectors of cultural industries, in particular the music, film and literary spheres. The article shows that systematic state policy and clear legislative support in Korea contribute to the development of cultural business, the international promotion of national cultural products and the formation of a positive image of the country on the world stage. The main laws regulating cultural industries in the Republic of Korea are: the Framework Act on the Promotion of Cultural Industries, the Cultural Charter; laws on the Promotion of International Cultural Exchange and copyright. At the same time, the legislation regulates individual cultural industries, in particular music, film, and literature.

The author emphasizes the importance of a comprehensive regulatory framework and public administration to increase the competitiveness of cultural products and the formation of a positive international image. It is emphasized that Ukraine should take into account the experience of Korea, especially in the issues of comprehensive legislative regulation of cultural industries, the creation of an effective institutional support system, the protection of the rights of artists and consumers, as well as the development of the infrastructure of the cultural sector. The introduction of such

approaches in Ukraine will allow to increase the importance of cultural industries in the national economy, will contribute to the popularization of Ukrainian culture abroad and the improvement of the international image of the state.

Key words: public administration, cultural industries, legislative regulation, regulatory framework, cultural policy, legal mechanism.

Постановка проблеми. Культурні індустрії, як важлива складова національної економіки та національної ідентичності, потребують особливої уваги з боку держави, оскільки їх розвиток не лише сприяє зміцненню культурного потенціалу країни, а й впливає на міжнародний імідж держави, створює робочі місця, та власне подані індустрії можуть бути суттєвим джерелом доходу у державний та місцеві бюджети. Публічне управління будь-якою сферою, у тому числі культурними індустріями, в першу чергу починається з її чіткого врегулювання у законодавчій площині. В Україні існують десятки нормативно-правових актів, які регулюють окремі індустрії (переважно кіноіндустрію) або окремі питання, дотичні до функціонування культурних індустрій. Водночас багато проблемних аспектів, а подеколи і цілі індустрії (особливо музична), залишаються неврегульованими у законодавчій площині. Тому для України, якщо вона прагне підвищити значення культурних індустрій у національній економіці, досвід Республіки Корея є надзвичайно цінним. За останні декілька десятиліть Південна Корея зуміла перетворити культурні індустрії (кіно, музику, літератури, моду тощо) у вагомe джерело національного прибутку, створивши так званий «феномен халлю». Багато в чому це стало можливим завдяки запровадженню системи підтримки культурних індустрій через чітко визначене законодавче регулювання. Одним із важливих кроків стало створення спеціальних законів і програм, що сприяють розвитку різних секторів культурних індустрій, включаючи підтримку музики, кіно та інших форм творчої діяльності.

Україні доречно врахувати корейський досвід та розробити усесторонню законодавчу основу, яка забезпечить стимулювання розвитку культурних індустрій, створення сприятливого середовища для митців та бізнесу. Особливо актуальним є розширення законодавчих ініціатив, спрямованих на підтримку музичної індустрії, оскільки це одна з найбільш недостатньо врегульованих сфер у національному законодавстві. Такий підхід дозволить створити сприятливі умови для розвитку українських культурних індустрій, забезпечуючи належну підтримку як на національному, так і на міжнародному рівні.

Мета статті – аналіз законодавчого регулювання культурних індустрій Республіки Корея та виявлення можливостей його адаптації для України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Культурна політика Республіки Корея цікавить науковців з багатьох країн, адже корейський досвід є яскравим прикладом перетворення культурних індустрій у суттєве джерело національного доходу. Корейський феномен у різні періоди досліджували О. Пелюшенко [1], К. Хонг [8], С. Нам [12], М. Парк [13], Д. Шим [16] та інші науковці. Поміж інших тем, дослідники звертають увагу і на деякі нормативно-правові акти, які регламентують діяльність культурних індустрій Південної Кореї. Проте огляд законодавства є здебільшого фрагментарним та стосується тих актів, які були прийняті на момент підготовки дослідження. Більш комплексного аналізу нормативно-правової бази, яка стосується культурних індустрій, особливо на сучасному етапі: постковідний період, розвиток стрімінгів та штучного інтелекту тощо, не здійснено.

Виклад основного матеріалу. Законодавча база Республіки Корея у сфері культурних індустрій є комплексною та орієнтованою на стимулювання як внутрішнього виробництва, так і міжнародного просування національного культурного продукту. Вона охоплює різні аспекти: від захисту інтелектуальної власності та підтримки установ, дотичних до культурних індустрій, до сприяння експорту культурної продукції та забезпечення рівного доступу до корейської культури для усіх верств суспільства. Уряд Кореї активно працює над створенням сприятливого середовища для митців і підприємців, що займаються культурною діяльністю, водночас забезпечуючи регуляцію, яка захищає права споживачів і виробників.

Культурні індустрії займають чільне місце у законодавчій площині Республіки Корея. Зокрема, як вказує М. Парк, у період з 1998 по 2013 рр. приблизно третина усієї законотворчої діяльності країни держави стосувалося у тій чи іншій мірі сфери культури [13, с. 91–93]. Така активність уряду, на наш погляд, була зумовлена потребою вирішення усіх проблем, які виникли у процесі побудови нового підходу до культурних індустрій як експортного продукту. Певною мірою підтвердженням цієї тези є зменшення нормативно-правових актів, прийнятих урядом у період з 2014 по 2023 рр., про що дозволяє стверджувати здійснений нами аналіз корейського законодавства. У цей період частка законів, які стосуються культурних індустрій, зменшилася до 15-20% [18]. Станом на сьогоднішній день (лютий 2025 р.) на урядовому порталі розміщено 115 чинних нормативно-правових актів, які спрямовані на сферу культурних індустрій [14].

Наголосимо, що особливістю корейської нормативно-правової бази, пов'язаною з функціонуванням культурних індустрій, є те, що усе законодавство дублюється двома мовами: корейською та англійською, тим самим демонструючи міжнародне спрямування національного законодавства.

Головним документом, який регулює культурні індустрії Республіка Корея, є Рамковий акт про сприяння культурним індустріям (Framework act on the promotion of cultural industries). У документі визначені основні повноваження та дії держави, спрямовані на «покращення якості національного культурного життя та розвитку національної економіки». Відповідно до акту, Міністерство культури, спорту та туризму вживає заходів з метою заохочення започаткування бізнесу в галузі культури та має повноваження надавати необхідну підтримку, інвестуючи як у індустрії культури та відповідних виробників загалом, так і виробництво окремих культурних продуктів. При цьому отримати фінансові дотації від держави можуть товариства з обмеженою відповідальністю або акціонерні товариства [7]. Фізичні особи можуть лише приймати участь у різних грантових програмах.

Згідно із законом на державу покладається захист культурної продукції та її виробників, у тому числі й захисту прав інтелектуальної власності, прав на використання продукції. Слід вказати, що усі учасники дотичні до створення та розповсюдження культурної продукції, мають бути зареєстровані Мінкультом та звітувати перед ним за витрачені фінанси (особливо, якщо якась частина доходу надходила від уряду).

Слід підкреслити, що законом встановлено державну політику, спрямовану на підтримку виплат роялті, впровадження сучасних цифрових технологій у сферу культури (з можливістю їх обмеження за необхідності), регулювання використання приміщень для проведення концертів, вистав та інших культурних заходів, а також здійснення моніторингу стану розвитку культурних індустрій у країні та надання митцям податкових пільг.

Окремою особливістю системи управління культурними індустріями Республіки Корея є те, що фізичні особи, організації та корпорації, уповноважені Міністерством культури на виконання функцій із підтримки та управління у цій сфері, визнаються державними посадовими особами, що підкреслює рівень їхньої відповідальності та роль у реалізації державної культурної політики [7].

У свою чергу, оновлений закон про сприяння міжнародному культурному обміну (International cultural exchange promotion act), ухвалений у 2023 р., визначає компетенції Міністерства культури, спорту та туризму у цьому напрямі, а також окреслює роль органів місцевої влади у здійсненні міжнародного культурного співробітництва на регіональному рівні. Законодавством передбачена можливість призначення Міністерством установи, корпорації чи організації, що спеціалізується виключно на сприянні міжнародному культурному обміну.

Варто підкреслити, що нормативно-правовий акт передбачає матеріальне заохочення певних осіб за активну участь у міжнародному культурному обміні, зокрема тих, хто сприяє розвитку міждержавного культурного взаєморозуміння через реалізацію відповідних проєктів або здійснює вагомий внесок у цей процес шляхом наукових досліджень, підготовки фахівців тощо [9]. При цьому універсальних критеріїв відбору кандидатів для нагородження не встановлено, адже їх формують щороку індивідуально з урахуванням актуальних пріоритетів.

Одним із основних документів, який окреслює основні принципи та напрямки культурної політики Південної Кореї, є «Культурна хартія» («Cultural Charter»), прийнята вперше у 2006 р. Цей документ є частиною ширшої культурної стратегії уряду Республіки Корея, спрямованої на підтримку національної ідентичності та розвиток культурної дипломатії. Його ухвалення стало важливим етапом у формуванні політики, яка охоплює не лише збереження культурної спадщини, але й активний розвиток сучасних культурних індустрій, таких як кіно, музика, література, а також міжнародний обмін у сфері культури. Документ відображає прагнення країни адаптуватися до глобалізаційних викликів, одночасно підтримуючи національну ідентичність і традиції.

Основні положення Культурної хартії Кореї:

- Збереження культурної спадщини. Документ закликає до збереження традиційної культури, зокрема мови, мистецтва, літератури та звичаїв. Це включає охорону культурних пам'яток і підтримку традиційних ремесел.

- Розвиток сучасних культурних індустрій. У Хартії наголошено на важливості підтримки інновацій у культурному секторі. Документ сприяє розвитку інфраструктури, необхідної для створення та експорту культурного продукту.

- Інтеграція культури в освіту. У документі підкреслюється роль культури в освітньому процесі, акцентуючи увагу на її значенні для формування національної ідентичності та культурної компетентності молоді.

– Міжнародна співпраця. Одним із ключових аспектів хартії є стимулювання культурного обміну на глобальному рівні. Це сприяє популяризації корейської культури за кордоном і водночас забезпечує взаємозбагачення за рахунок інтеграції іноземних культурних впливів.

– Гуманітарний підхід до культури. Документ закликає до сприяння рівному доступу до культурних благ для всіх верств населення, включаючи малозабезпечені [17].

Документ продовжує служити основою для культурної політики країни, спрямованої на збереження та популяризацію корейської культури як всередині країни, так і на міжнародному рівні. Проте, з огляду на швидкі зміни в глобальному культурному середовищі та розвиток технологій, уряд Кореї періодично оновлює стратегії та політики, пов'язані з культурною сферою, щоб відповідати сучасним викликам і тенденціям. Зокрема, включені питання адаптації до цифрової ери, підтримки нових форм мистецтва та зміцнення міжнародної культурної співпраці.

Важливим законом, без якого неможливий розвиток музичної, кіно та літературної індустрій, є закон «Про авторське право» (Copyright act). Відповідний закон, прийнятий корейським урядом, встановлює значний масив обмежень з метою убезпечення правовласника твору. Особливий акцент робиться на захисті творів в епоху сучасної цифровізації, з цією метою навіть у 2009 р. відбулося об'єднання положень Закону про авторське право та Закону про захист комп'ютерних програм у єдине законодавче регулювання.

Закон регулює передачу авторських прав, встановлює обмеження та винятки з їх застосування, зокрема для добросовісного використання, і передбачає заходи захисту прав, включаючи можливість подання позовів про порушення та встановлення відповідальності за незаконне використання захищених творів. Документ містить положення щодо суміжних прав, які охоплюють інтереси виконавців, виробників фонограм і організацій мовлення. Закон також передбачає створення та визначає функції організацій колективного управління авторськими правами, що здійснюють збір і розподіл роялті від імені правовласників. Окрема увага приділена охороні традиційної корейської культури та фольклору, що підкреслює важливість збереження національної ідентичності в умовах глобалізації. Окремі розділи закону присвячено правам виробників музичних записів і виконавців [3].

Поряд з більш загальними нормативно-правовими актами у державі прийняті й такі, що регламентують діяльність окремих індустрій. Так, ключовим законом у музичній індустрії Акт сприяння музичній індустрії (Music industry promotion act), який цілком може бути одним з прототипів для українського відповідного закону. Документом визначено, що держава здійснює підтримку молодих виконавців та лейблів, готує експертів у різних сферах музичної індустрії, щорічно аналізує стан її розвитку, сприяє просуванню корейської музичної продукції на міжнародний ринок, допомагає у розвитку технологій в поданій сфері. Передбачені також захист прав як виконавців, так і користувачів. Закон містить положення, спрямовані на захист молоді (осіб молодше 18 років), зокрема щодо обмеження їх доступу до певних видів музичного контенту та участі в музичній індустрії.

Певною специфікою Республіка Корея, окресленою вказаним Актом, є покладання на органи місцевого самоврядування питання врегулювання діяльності караоке-барів, популярних в країні. Так, усі власники караоке-бізнесу проходять навчальний курс для караоке-підприємницьких суб'єктів; висуваються вимоги до приміщення, під караоке-бар; заборону продавати у таких закладах алкогольних напоїв тощо. Така регламентація обумовлена тим, що заклади караоке часто стають прикриттям для борделів.

Крім того, урядом розроблено Держстандарт до музичних записів, тим самим гарантуючи якість записаних музичних творів [11]. Проте, на нашу думку, наявність певних стандартів може обмежувати можливості молодих випускати контент за браком коштів на професійні записи (або стиль музики).

У Декреті забезпечення закону про сприяння музичній індустрії (Enforcement decree of the music industry promotion act) переважно подається та сама інформація, але у більш стислій формі. Водночас у законі вказано на сторони, які мають право на державну допомогу, а також дії установ, яким делеговані певні повноваження у підтримці та контролі музичної індустрії країни [6].

У 2011 р. було прийнято Закон про соціальну допомогу артистам (Artist Welfare Act). Закон має оригінальну ідею сертифікації страхового захисту від виробничої катастрофи, страхування зайнятості. З тих пір як Корея приймає національну систему охорони здоров'я, вищевказані два пункти були проблематичними для працюючих митців у багатьох випадках [8, с. 28].

На сферу кіноіндустрії спрямований Закон про просування кіно та відеопродукції (Promotion of the motion pictures and video products act), який було прийнято у 2006 р. (останні зміни 2022 р.), прийнятий з метою покращення якості кіно та відеопродукції та сприяння розвитку кіно та відеоіндустрії, тим самим сприяючи покращенню культурного життя людей і розвитку національного культури.

Цей Закон регулює питання, що стосуються створення та реалізації Плану просування кінофільмів під керівництвом Міністра культури. Метою Закону є розвиток візуальної культури та сприяння кіно та відеоіндустрії, покращення якості фільмів, вироблених у Кореї, а також просування корейських фільмів і кіноіндустрії загалом. Цей закон також охоплює рейтинг і класифікацію відеопродукції для захисту дітей і підлітків, а також маркування та рекламу відеопродукції. Крім того, законом закладено основу для управління Корейською рейтинговою радою медіа для оцінювання відеопродукції та її рекламних роликів і реклами з метою захисту дітей і підлітків від шкідливих матеріалів.

Закон передбачає створення під юрисдикцією Міністерства культури, спорту та туризму трьох юридичних осіб: Корейської кіноради для підвищення якості й розвитку національного кінематографа, Фонду розвитку кінофільмів для підтримки виробництва, експорту та міжнародного обміну кіно й відеопродукцією, а також Корейського кіноархіву для збереження та демонстрації кіноматеріалів і супровідної документації [15].

Анімаційної сфери стосується окремий нормативно-правовий акт (Act on the promotion of animation industry), яким відзначається потреба в урядовій сфері, зокрема підготовці фахівців, допомозі у технічному розвитку, міжнародному співробітництву тощо [2]. Державний інтерес в цій сфері обумовлений тим, що хоча корейська музика, кіно, серіали є популярними у світі, а в плані анімаційної продукції Південна Корея є радше імпортером, чим експортером.

Ціла низка нормативно-правових актів стосуються літератури, видавничої діяльності, діяльності бібліотек. Наведемо основні з них. Зокрема, Декретом забезпечення закону про розвиток літератури (Enforcement decree of the literature promotion act) вказані дії уряду з розповсюдження, популяризації творів корейських авторів як в середині країни, так і закордоном; визначені структура та повноваження Комітету з політики просування літератури; вимоги до відбору закордонної літератури, яку допускають до друку в країні; організації та діяльності Національного музею корейської літератури, реєстрації літературних музеїв. Закон передбачає збереження найкращих творів корейських авторів у музеях [5]. Бібліотечні ж акти регламентують діяльність, облаштування бібліотек та політику з популяризації їх відвідання [10; 4].

Аналіз південнокорейського законодавства щодо культурних індустрій дозволяє зробити деякі висновки для України.

1. Передусім, необхідно укласти комплексний закон, який визначатиме основні напрями державної політики, повноваження органів влади та механізми фінансової підтримки, а також стратегію просування культурних індустрій з боку органів влади, як на національному рівні, так і закордоном.

2. Здійснити підготовку окремих законів щодо кожної з культурних індустрій. Особливо доречним буде взяти за приклад корейський закон, спрямований на музичну індустрію, який би окреслив інституційну структуру у цій сфері, врегулював питання: податків, виплат роялті, діяльності лейблів, деякі питання авторського права, діяльності концертних майданчиків, був спрямований на підтримку молодих виконавців, окреслював систему грантів, податкові пільги й державні інвестиції в інфраструктуру. Аналогічні заходи в Україні могли б стимулювати розвиток локальної музичної сцени та підвищити конкурентоспроможність українських виконавців на міжнародному ринку.

3. Окрему увагу слід приділити захисту прав споживачів музичної продукції. Корейське законодавство гарантує безпечність концертних заходів, прозорість цінової політики та забезпечення прав споживачів під час купівлі квитків і користування цифровими музичними сервісами. Україні варто розробити нормативно-правову базу, яка б передбачала посилення контролю за діяльністю концертних майданчиків, боротьбу з шахрайством під час продажу квитків і захист персональних даних користувачів стрімінгових платформ.

4. Україні варто ухвалити законодавство, яке забезпечить фінансування реконструкції культурних об'єктів, створення регіональних центрів підтримки мистецтв та впровадження стандартів якості для культурних установ.

5. Законодавча база Республіки Корея активно підтримує міжнародну культурну дипломатію, зокрема через спеціальні закони про культурний обмін, сприяння міжнародним фестивалям і підтримку культурних центрів за кордоном. Україні варто ухвалити подібні закони для розширення мережі українських культурних інституцій у світі, підтримки національних митців на міжнародних платформах і просування української культури як елементу державної стратегії зовнішньої політики. Законодавче закріплення культурної дипломатії сприятиме зміцненню міжнародного іміджу України та поширенню знань про її культурну спадщину.

Висновки. Аналіз корейського досвіду свідчить про те, що системний підхід до законодавчого регулювання культурної сфери є одним із ключових чинників успішного розвитку культурних індустрій.

Успіх Республіки Корея у формуванні конкурентного культурного сектору базується на поєднанні чіткої нормативно-правової бази, фінансової підтримки, інноваційного підходу та активної міжнародної співпраці. Наголосимо, що застосування низки законодавчих практик Республіки Корея в українських умовах дозволить створити ефективну модель державної підтримки культурних індустрій, підвищити конкурентоспроможність національного культурного продукту та забезпечити права як виробників, так і споживачів культурного контенту. Комплексний аналіз корейського законодавства у сфері культурних індустрій дозволяє визначити ті проблеми, які на сьогодні не є вирішеними в українському просторі. Водночас Україна не має повністю копіювати корейську модель, адже обидві держави мають зовсім різний культурний простір, а лише взяти корейські закони у якості одного з взірців для створення власної нормативно-правової бази у культурних індустріях.

У подальшій перспективі плануємо більш детальніше дослідити систему публічного управління культурними індустріями у Республіці Корея та державну політику щодо окремих індустрій, зокрема музичної.

Література:

1. Пелюшенко О. Корейська хвиля (халлю) – «м'яка сила» Країни Вранішньої Свіжості. Читай. URL: <https://chytay-ua.com/view.php?id=1190> (дата звернення: 11.02.2025).
2. Act on the promotion of animation industry. URL: https://elaw.klri.re.kr/eng_mobile/viewer.do?hseq=65268&type=part&key=17 (date access: 11.02.2025).
3. Copyright act. URL: https://elaw.klri.re.kr/eng_service/lawView.do?lang=ENG&hseq=32626 (date access: 11.02.2025).
4. Enforcement decree of the libraries act. URL: https://elaw.klri.re.kr/eng_mobile/viewer.do?hseq=67893&type=part&key=17 (date access: 11.02.2025).
5. Enforcement decree of the literature promotion act. URL: https://elaw.klri.re.kr/eng_mobile/viewer.do?hseq=67904&type=part&key=17 (date access: 11.02.2025).
6. Enforcement decree of the music industry promotion act. URL: https://elaw.klri.re.kr/eng_mobile/viewer.do?hseq=42693&type=part&key=17 (date access: 11.02.2025).
7. Framework act on the promotion of cultural industries. URL: https://elaw.klri.re.kr/eng_mobile/viewer.do?hseq=60218&type=part&key=17 (date access: 11.02.2025).
8. Hong K. Country Profile: South Korea. International Federation of Arts Council and Culture Agencies, 2013. 50 p. URL: <https://asef.org/wp-content/uploads/2020/10/WorldCP-Korea-Country-Profile.pdf> (date access: 11.02.2025).
9. International cultural exchange promotion act. URL: https://elaw.klri.re.kr/eng_mobile/viewer.do?hseq=66485&type=part&key=17 (date access: 11.02.2025).
10. Libraries act. URL: https://elaw.klri.re.kr/eng_mobile/viewer.do?hseq=42693&type=part&key=17 (date access: 11.02.2025).
11. Music industry promotion act. URL: https://elaw.klri.re.kr/eng_mobile/viewer.do?hseq=61381&type=part&key=17 (date access: 11.02.2025).
12. Nam S. The cultural political economy of the Korean wave in East Asia: implications for cultural globalization theories. *Asian Perspective*. 2013. Vol. 37. №. 2. P. 209-231
13. Park M. S. South Korea cultural history between 1960s and 2012. *Second International Conference on Korean Humanities and Social Sciences - Language, Literature, Culture and Translation in Adam Mickiewicz University in Poland*. 2012. V. 1. P. 71-118
14. Part 17: Culture and Public Relations. URL: https://elaw.klri.re.kr/eng_mobile/partList.do?seq=17 (date access: 11.02.2025).
15. Promotion of the motion pictures and video products act at Oct. 16, 2018 № 15820. URL: https://elaw.klri.re.kr/eng_service/lawView.do?hseq=49036&lang=ENG (date access: 11.02.2025).
16. Shim D. B. South Korean Media Industry in the 1990s and the Economic Crisis. *Prometheus*. 2002. № 20 (4). P. 337-350.
17. The Korea Heritage Agency. URL: <https://www.kh.or.kr/kha/eng> (date of access: 08.01.2025).
18. 대한민국국회. 대한민국 국회 홈페이지. URL: <https://www.assembly.go.kr/portal/main/main.do#anchor1> (날짜 접근: 22.12.2024).